

neprežije kresťanstvo. Ak však aj vtedy doslova „vykrične“ o pomoc, Pán Ježiš sa ho ujme, chyť ho, nedovoli mu utonúť v hĺbinách.

Koľkokrát v evanjeliových príbehoch sa spomína Ježišova ruka. Napríklad pri uzdravení Petrovej testinej, ktorú chytil za ruku. Pri vzkriesení Jairovej dcéry, ktorú chytil za ruku. Pri uzdravení malomocného vystrel ruku a dotkol sa ho. Aj teraz Kristus vystrel ruku a chytil Petra. V starozákonnej knihe Deuteronomium Mojžiš pripomína židovskému národu, aby pamätal na znamenia a zázraky, na mocnú ruku a vzpriamené rameno, ktorým ho Boh vyviedol z egyptského otroctva (porov. Dt 7, 19). Žalmista ospevuje večné Pánovo milosrdenstvo, lebo mocnou rukou a vystretým ramenom vyviedol Izrael spomedzi národov v Egypte (porov. Ž 136, 11 . 12). Teraz túto mocnú Božiu ruku a vystreté rameno zakúsil apoštol Peter.

Vložme svoju ruku do Ježišovej. To je obraz odovzdania celej svojej existencie do Božej starostlivosti, do Božej náruče. Kto takto zažije stretutie s Kristom, reaguje rovnako ako učeníci na loďke: „klaňali sa mu a vraveli: »Naozaj si Boží Syn.«“

autor: F. Trstenský

zdroj: postoj.sk

CHIARA CORBELLA PERTILLO – III. (rozhovor s manželom)

(pokračovanie rozhovoru)

Možno o tom nevieš, ale v Bratislave bol práve tento víkend Pochod za život, na ktorom sa zúčastnilo asi 70-tisíc ľudí. Mnoho sa hovorilo aj o potratoch, o tom, prečo si nechať dieťa. Čo však povedať matkám, ktoré čakajú postihnuté dieťa, ako bola vaša Maria, a lekári ich posielajú na potrat?

Prečo by mali matky donosiť svoje dieťa? Lebo nie my sme stvoriteľmi života a nad nami je väčší projekt, plán, ktorý zďaleka presahuje naše myšlienky a ktorého zmysel pochopíme až neskôr. Svet by predsa nebol lepší bez detí s Downovým syndrómom alebo bez ostatných detí s postihnutím. Od nich sa môžeme veľa naučiť - oveľa viac, ako si myslíme. Často sa to stane v nezvyčajných situáciách, vo chvíľach, ktoré sme si neplánovali a vymykajú sa našej predstave o živote. Keď ale pozveme Pána do nášho života, musíme byť vždy pripravení zmeniť smer, zmeniť náš plán podľa jeho vôle - tak, ako on dáva svojho ducha.

Vravíš, že aj deti s postihnutím nás môžu mnohému naučiť. Čo teda naučila teba Maria Grazia?

Chiaru aj mňa naučila menej sa báť smrti. Práve preto, lebo ona sa narodila a po krátkej chvíli už odišla do Pánovho náručia, sme my museli viac zafixovať náš pohľad na nebo a prežiť túto skúsenosť ešte väčšmi v objatí Pána, pretože On nás vždy utešil. A tak sa v jednom momente stalo, že už sme nevideli nič zlé a nepekné na tom, že sa Maria narodila a prešla z nášho rovno do Ježišovho náručia. Ak sa na túto situáciu pozrieš očami viery, je to dar, nie strata.

Po Marii Grazii Letizii vám viacerí odporúčali čakať s ďalším tehotenstvom.

Áno, všetci príbuzní.

Ale Davide Giovanni prišiel skoro.

Asi po troch, štyroch mesiacoch po Mariinom odchode bola Chiara opäť tehotná.

A tvoje prvé pocity?

Bol som spokojný, najspokojnejší. Obaja sme boli. Po tom, čo sme si prešli zložitou skúsenosťou s večnosťou pri Marii Grazii Letizii, pozreli sme sa jeden druhému do očí a povedali si: Nemáme dôvod čakať. A tak sme sa hneď pokúsili o ďalšie dieťa a Chiara bola opäť tehotná.

Po narodení Davida sa však zopakovala situácia, ktorú ste prežili pri Marii.

Áno, aj on tu ostal s nami iba krátku chvíľu. Davide z rôznych dôvodov nemal nohy a mal niekoľko ďalších postihnutí, ktoré neboli zlučiteľné so životom.

Je to neuveriteľné, najprv dcérka, potom syn... Ako si to prežíval?

Bol som šťastný, že sa mi narodil syn, ale pocity a emócie boli rovnaké - nebolo podstatné, či budeme mať chlapca alebo dievča.

Pri Marii ste sa naučili menej sa báť smrti. Čomu vás priučil Davide Giovanni?

Náš syn nám ukázal, že nemáme Boha používať ako automat na dobro a naše výhody. Vieš, keď zomrela Maria Grazia Letizia, všetci nám vraveli - ste krásni, mladí, určite budete mať veľa ďalších detí - akoby sme mali zabudnúť na naše prvé dieťa. Ale my sme nechceli zabudnúť na Mariu. A tak nás Davide naučil, aby sme pravú útechu hľadali vždy v Bohu. Lebo rovnako ako pri Marii, aj pri ňom sa zopakovala situácia - mali sme nášho syna len pozdraviť a odprevadiť k nebeskej bráne. A skrze to nám Pán ukázal, že iba v ňom, v našom Pánovi je pravá útecha. Ak by však Davide ostal s nami, my by sme hľadali útechu